

Здрач

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЕГМОНТ
twilight.egmont.bg

ПЪРВА ГЛАВА

ПЪРВА СРЕЩА

Майка ми ме откара до летището със смъкнати прозорци на колата. Във Финикс бе 24 градуса, а небето – съвършено, безоблачно синьо. Носех любимата си риза без ръкави, поръбени с бяла дантела. Един вид като жест за сбогом. Ръчният ми багаж се състоеше от един анорак.

На Олимпийския полуостров в северозападната част на щата Вашингтон, под почти постоянна пелена от облаци, съществува малко градче на име Форкс. Върху това незначително градче вали повече, отколкото където и да било в Съединените щати. Именно това градче и неговият печален, вездесъщ полумрак беше напуснала майка ми заедно с мен, когато съм била едва на няколко месеца. Пак в същото градче бях принудена да прекарвам по един месец от лятната си ваканция, докато не навърших четиринадесет години. Тогава най-после ударих с юмрук по масата, така че през последните три години с баща ми, Чарли, ходехме за по две седмици на почивка в Калифорния.

И ето че сега отивах като доброволен изгнаник отново във Форкс – крачка, на която гледах с огромен ужас. Ненавиждах Форкс.

Обожавах Финикс. Обожавах слънцето и неописуемата жега. Обожавах шумния, разпрострял се във всички посоки град.

– Бела – повтори майка ми преди да се кача на самолета, вероятно за хиляден път – не е необходимо да го правиш.

Майка ми изглежда като мен, като се изключат късата коса и бръчките от смях. Почувствах миг на паника, когато се взрях в широко отворените ѝ като на дете очи. Как можех да оставя любящата си, непостоянна, разсеяна майка да се оправя сама? Вярно, вече си имаше Фил, и вероятно сметките щяха да се плащат, в хладилника щеше да има храна, в резервоара на колата ѝ – гориво, щеше да има и на кого да се обади, като се изгуби, но все пак...

– *Искам* да отида – излъгах. Никога не съм била добра в лъжите, но конкретно тази повтарях толкова често напоследък, че вече звучеше почти убедително.

– Предай много поздрави на Чарли.

– Ще му предам.

– Скоро ще се видим – настоя тя. – Можеш да си идваш у дома, когато пожелаеш – веднага ще се върна, ако имаш нужда от мен.

В очите ѝ обаче долавях, че обещанието ѝ струваше много.

– Не се тревожи за мен – казах настойчиво. – Всичко ще бъде наред. Обичам те, мамо.

Тя ме притисна силно за миг, след това се качих на самолета и я изгубих от поглед.

Полетът от Финикс до Сиатъл трае четири часа, след това още един час в малък самолет до Порт Анджелис и накрая един час с кола до Форкс. Летенето по принцип не ме притеснява, но онзи един час в колата с Чарли леко ме тревожеше.

Всъщност Чарли се бе държал доста мило по отношение на цялата работа. Изглеждаше искрено доволен, че за първи път щях да живея при него за по-продължително време. Вече ме бе записал в гимназията и щеше да ми помогне да си купя кола.

Но определено щеше да е неловко. И двамата далеч не бяхме от приказливите, а и не знаех какво всъщност да кажа. Наясно бях, че е доста объркан от решението ми – както майка ми преди мен, и аз не бях крила неприязънта си към Форкс.

Когато кацнах на летището в Порт Анджелис, валеше дъжд. Не го приех като лоша поличба – просто като неизбежна реалност. Вече се бях сбoguвала със слънцето.

Чарли ме чакаше с полицейската кола. Това също не ме изненадваше. За добрите хорица от Форкс Чарли бе полицейският началник Суон. Всъщност основният мотив зад желанието ми да си купя кола, въпреки оскъдните ми спестявания, бе, че отказвах да ме возят из града в кола с червени и сини лампи на покрива. Нищо не предизвиква такива задръствания като присъствието на полицаи.

Когато се смъкнах замаяна от самолета, Чарли ме прегърна неумело, само с едната ръка.

– Радвам се да те видя, Белс – каза той усмихнат, като по навик ме прихвана и ми възвърна равновесието. – Не си се променила много. Как е Рене?

– Мама е добре. И аз се радвам да те видя, татко. – Не

ми позволяваше да му казвам Чарли.

Багажът ми се състоеше от няколко чанти. Повечето от дрехите, които носех в Аризона, бяха твърде промокаеми за Вашингтон. С майка ми бяхме вложили част от спестяванията си, за да допълним зимния ми гардероб, но пак си беше оскъден. Всичко лесно се събра в багажника на полицейската кола.

– Открих една добра кола за теб, страшно евтина – обяви той, когато закопчавме коланите.

– Каква кола? – Прозвуча ми съмнително, че каза „добра кола за *теб*“ вместо само „добра кола“.

– Ами всъщност е пикап, шевролет.

– Откъде го намери?

– Нали помниш Били Блек от Ла Пуш? – Ла Пуш е малкият индиански резерват на брега.

– Не.

– Идваше на риба с нас през лятото – подсказа ми Чарли.

Това обясняваше защо не го помня. Доста ме бива да блокирам болезнени, ненужни спомени.

– Сега е в инвалидна количка – продължи Чарли, след като не реагирах – така че вече не може да кара и предложи да ми продаде пикапа си евтино.

– Коя година е? – от промененото му изражение ми стана ясно, че точно този въпрос се бе надявал да не задам.

– Ами, Били е свършил доста работа по мотора – всъщност е само на няколко години.

Надявах се да не ме подценява дотолкова, смятайки, че така лесно ще се предам.

– Кога го е купил?

– През 1984 година, струва ми се.

– А нов ли го е купил?

– Ами, не. Май е бил нов някъде в началото на шейсетте – или най-късно в края на петдесетте – каза той смутено.

– О, татко, хич не разбирам от коли. Няма да мога да я поправам, а ако нещо ѝ се развали, как ще си позволя механик...

– Повярвай ми, Бела, това нещо върви страхотно. Вече не ги правят такива.

Това нещо, помислих си... имаше потенциал – поне като прякор.

– А какво разбираш под страшно евтино? – В крайна сметка по тази част не можех да правя компромиси.

– Виж, миличка, аз един вид вече я купих. Нещо като подарък за добре дошла – Чарли ме погледна с крайчеца на окото си с изпълнено с надежда изражение.

Уха. Безплатно.

– Нямахше нужда да го правиш, татко. Идеята ми беше сама да си купя кола.

– Нямам нищо против. Искам да си щастлива тук – докато го казваше, гледаше право напред, към шосето. Изпитваше неудобство да изразява гласно емоциите си. Бях го наследила от него. Така че, когато отговорих, и аз гледах право напред.

– Много мило от твоя страна, татко. Благодаря. Оценявам го. – Излишно бе да добавям, че е невъзможно да се чувствам щастлива във Форкс. Нямахше нужда и той да страда наред с мен. А и никога не бих гледала в устата на харизан кон – или пък на двигател.

– Е, ами, моля – измърмори той, смутен от благодарните ми думи.

Разменихме още няколко реплики за времето, което

бе дъждовно, и горе-долу това ни беше разговорът. След това загледахме мълчаливо през прозорците.

Естествено, беше много красиво, не можех да отрека. Всичко бе зелено: дърветата, мъхът, прорасъл по дънерите им, провесил се от клоните като балдахин, покритата с папрат земя. Дори въздухът се процеждаше зеленикав през листата.

Беше твърде зелено – като чужда планета.

Най-после стигнахме къщата на Чарли. Все още живееше в малката къща с две спални, която бе купил заедно с майка ми в началото на брака им. Това се оказали и единствените хубави дни в брака им – най-първите. А там, на улицата, пред къщата, която никога не се променяше, беше паркиран новият – или поне за мен – пикап. Беше в избелял червен цвят, с големи, обли калници и приличаща на луковица кабина. За моя огромна изненада, веднага се влюбих в него. Не знаех дали е в състояние да върви, но вече си се представях там вътре. Освен това бе от онези солидни железни машини, които все остават невредими на сцената на произшествието, без нито една драскотина, заобиколени от отломките на вносната кола, която са потрошили.

– О, татко, страхотна е! Благодаря ти! – Сега вече отвратителният ден, който ми предстоеше утре, щеше да е с една идея по-малко гаден. Нямахше да се налага да избирам между това да вървя пеша три километра и половина в дъжда или да се возя в полицейската кола на началник управлението.

– Радвам се, че ти харесва – дрезгаво отвърна Чарли, отново смутен.

Качих багажа си на горния етаж само на един курс. За мен беше западната спалня, която гледаше към предния

двор. Беше ми позната – откакто се бях родила, спях в нея. Дървеният под, светлосините стени, заостреният таван, пожълтелите дантелени пердета на прозореца – всичко това бе част от детството ми. Единствените промени, внесени от Чарли, докато растях, бе смяната на детското креватче с легло и прибавянето на бюро. Сега върху бюрото лежеше закупен втора употреба компютър, а кабелът за модема пълзеше по пода до най-близката розетка за телефон. Това бе изискване на майка ми, за да поддържаме по-лесно връзка. Люлеещият се стол от ранното ми детство още си стоеше в ъгъла.

На втория етаж имаше само една миниатюрна баня, която щях да деля с Чарли. Опитвах се да не се замислям особено върху този факт.

Едно от най-хубавите неща при Чарли е, че не ти виси на главата. Остави ме сама да си разопаковам багажа и да се настаня, напълно непостижим за майка ми подвиг. Приятно ми бе да съм сама, да не се налага да се усмихвам насила и да си придавам доволен вид, успокоително бе да гледам унило през прозореца към стелещия се дъжд и да пусна няколко сълази. Не бях в настроение за истинска доза рев. Щях да си я оставя за през нощта, когато щеше да ми се наложи да мисля за предстоящата сутрин.

Гимназията Форкс приютяваше плашещата бройка от триста петдесет и седем ученици – сега вече триста петдесет и осем. У дома само в моя випуск имаше повече от седемстотин души. Всички хлапета тук бяха отраснали заедно – бабите и дядовците им бяха ходили заедно на детска градина. А аз щях да съм новото момиче от големия град, обектът на любопитство, особнячката.

Може би, ако изглеждах както се очакваше за момиче от Финикс, можех да използвам външността си в своя

полза. Но физически никога не съм пасвала никъде. Трябваше да съм загоряла, стегната и руса – да тренирам волейбол или да съм мажоретка – все неща, които вървят заедно с живота в долината на слънцето.

Вместо това, въпреки постоянното слънце, кожата ми бе с цвят на слонова кост, без дори да имам извинението на сини очи или рижава коса. Винаги съм била слаба, но някак отпусната, очевидно спортът ми беше чужд – липсваше ми необходимата координация между око и ръка, за да тренирам нещо, без да се излагам и без да нараня себе си или всеки, който се окаже твърде близо.

Когато приключих с прибирането на дрехите в стария чамов скрин, извадих несесера с тоалетните принадлежности и отидох до общата баня, за да се освежа след целодневното пътуване. Докато разресвах заплетената си влажна коса, загледах физиономията си в огледалото. Може би заради осветлението, но вече изглеждах по-жълтеникава, нездрава. Кожата ми и преди бе хубава – много чиста, почти прозрачна, но всичко зависеше от цвета ѝ. А тук бях безцветна.

Лице в лице с бледото си отражение, бях принудена да призная, че се самозаблуждавам. Не пасвах не само с външността си. И щом не бях успяла да открия своята ниша в училище с три хиляди ученици, то какви шансове имах тук?

Не общувах добре с хора на моята възраст. Може би истината бе, че не общувах добре с хората изобщо. Дори майка ми, най-близкият ми човек на тази планета, никога не бе напълно в хармония с мен, никога не бе на съвсем същото мнение. Понякога се питах дали очите ми всъщност виждат същите неща като останалите хора. Може би имах лек дефект в мозъка.

Но причината нямаше значение. Важен бе единствено крайният резултат. А утрешният ден щеше да е само началото.

Не спях особено добре, дори и след порцията плач. Постоянното плющение на дъжда и вятърът върху покрива така и не успяха да се превърнат в приятен фон. Дръпнах избелелия стар юрган върху главата си, а покъсно добавих и възглавницата. Но въпреки това заспах чак след полунощ, когато дъждът най-после утихна до ръмеж.

На сутринта зад стъклото на прозореца ми се стелеше гъста мъгла и клаустрофобията бавно запълзя във вените ми. Тук небето никога не се виждаше, бях като в клетка.

Закуската с Чарли бе доста мълчаливо мероприятие. Пожела ми късмет в училище. Благодарих му, знаейки, че пожеланието е излишно. Късметът имаше навика да ме отбягва. Чарли излезе пръв от къщи, потегли към полицейското управление, което му бе и съпруга, и семейство. След като излезе, седнах на един от трите различни стола край старата квадратна дъбова маса и заразглеждах малката кухничка с тъмната ламперия по стените, яркожълтите кухненски шкафове и белия балатум на пода. Нищо не се беше променило. Майка ми боядисала шкафовете преди осемнадесет години в опит да внесе малко слънчево настроение в къщата. Над малката камина в съседната всекидневна с размерите на носна кърпичка бяха наредени няколко снимки. Първо сватбената снимка на мама и Чарли от Лас Вегас, след това една с нас тримата в болницата след раждането ми, заснета от някоя любезна акушерка, а след това – редицата с училищните ми фотографии, чак до миналогодишната. Тези, последните, ми бе твърде неудобно да гледам – реших да опитам да

убедя Чарли да ги закачи другаде, поне докато живееш при него.

Стоейки в къщата, нямаше как да не доловя, че Чарли така и не бе прежалил майка ми. Стана ми неловко.

Не исках да тръгвам твърде рано за училище, но повече не можех да стоя. Намъкнах якето – което ми се стори като скафандър срещу биологични зарази – и излязох навън в дъжда.

Все още само ръмеше, недостатъчно, за да ме намокри до кости за краткото време, необходимо да намеря ключа, който открай време стоеше скрит в стряхата над вратата, и да заключа. Шляпането на новите ми непромокаеми ботуши дълбоко ме потискаше. Липсваше ми обичайното хрущене на чакъл под краката. Не можех дори да поспра да се порадвам отново на пикапа си – бързах да се измъкна от мъгливата влага, която се виеше около главата ми и лепнеше в косата ми дори под качулката.

Вътре в пикапа бе приятно и сухо. Някой, Били или Чарли, очевидно се бе постарал да почисти вътрешността, но бежовата тапицерия все още леко дъхаше на тютюн, бензин и мента. За мое облекчение двигателят запали почти веднага, съживявайки се с гръмогласен рев, а после шумно задържа високи обороти. Все пак, толкова дъвен пикап нямаше как да е съвсем без недостатък. Античното радио работеше, което бе неочакван плюс.

Не беше трудно да открия училището, макар никога да не бях ходила там. И то, както и повечето неща в градчето, бе току до магистралата. По нищо не личеше, че е училище – само табелата, която го обявяваше за Гимназия Форкс, ме накара да спра. Приличаше по-скоро на група еднакви къщи, построени от кафеникавочервени тухли. Заобиколено бе от толкова много дървета и хра-

сти, че в началото не можах да се ориентирам за размера му. Къде бе атмосферата на затвор, запитах се с носталгия. Къде бяха телените огради, металните детектори?

Паркирах пред първата сграда, над чиято врата имаше малка табелка КАНЦЕЛАРИЯ. Нямахме други паркирани коли, затова бях сигурна, че е забранено, но предпочитах да ме упътят оттам, вместо да обикалям в дъжда като идиотка. С нежелание излязох от приятно топлата кабина на пикапа и тръгнах по късата каменна алея с тъмни храсти от двете страни. Преди да отворя вратата, си поех дълбоко въздух.

Вътре бе ярко осветено и доста по-топло, отколкото се бях надявала. Канцеларията бе малка – тясна чакалня с тапицирани сгъваеми столове, мокет на оранжеви пръски, стени, покрити с обяви и грамоти, голям стенен часовник, който шумно тиктакаше. Навсякъде имаше растения в грамадни пластмасови саксии, сякаш отвън нямаше достатъчно зеленина. Помещението бе разделено наполовина от дълго гише, облепено отпред с ярки цветни брошури и отрупано с телени кошници, пълни с формуляри. Зад гишето имаше три бюра, на едно от които седеше едра жена с червена коса и очила. Беше облечена в лилава тениска, от което незабавно се почувствах твърде навлечена.

Червенокосата жена вдигна поглед.

– Мога ли да ви помогна?

– Аз съм Изабела Суон – информирах я, и по очите ѝ видях, че веднага се досети коя съм. Очаквах ме, несъмнено бях предмет на клюки. Дъщерята на вятърничавата съпруга на шефа на полицията най-последно се завръщаше у дома.

– Разбира се – каза тя. Заровичка се в нестабилната

купчина документи върху бюрото си и накрая намери необходимите. – Ето това е училищната ти програма и карта на училището. – Тя сложи няколко листа хартия върху гишето, за да ги погледна.

Прочете на глас програмата ми, посочвайки най-подходящия маршрут върху картата, и ми връчи един формуляр, който трябваше бъде върнат в края на деня с подписите на всеки от преподавателите. Усмихна ми се и изрази надежда, че подобно на Чарли, и на мен ще ми хареса тук, във Форкс. Усмихнах ѝ се колкото можех убедително в отговор.

Когато се върнах при пикапа, вече бяха започнали да пристигат и други ученици. Последвах движението. Със задоволство отбелязах, че повечето автомобили бяха стари като моя, нищо лъскаво. У дома живеех в един от малкото по-бедни квартали в района на Парадайз Вали. В ученическия паркинг новите мерцедеси и поршета бяха нерядка гледка. Тук най-хубавата кола бе едно лъскаво волво, което определено се открояваше. Въпреки това изключих двигателя веднага щом паркирах, за да не привличам внимание с гръмотевичния му грохот.

Без да излизам от пикапа, заразглеждах картата, опитвайки се да я наизустя. Надявах се да не се наложи да я разнасям цял ден. Напъхах всичко в чантата, метнах каишката през рамо и си поех дълбока глътка въздух. Можеш да се справиш, неуверено се опитах да си внуша. Никой нямаше да ме ухапе. Най-накрая издишах и излязох от колата.

Тръгнах към пълния с ученици тротоар, без да свалям качулката. За свое облекчение забелязах, че черното ми яке не бие на очи.

Когато заобиколих стола, лесно се ориентирах коя

е трета сграда. В източния ѝ край бе изписана голяма тройка върху бял квадрат. Когато приближих вратата, дишането ми започна да преминава в паническо задъхване. Опитвайки се да дишам равномерно, тръгнах след два дъждобрана с неясен пол.

Класната стая бе малка. Двете фигури пред мен спряха на входа, за да закачат дъждобраните си на дългата редица куки. Последвах примера им. Бяха момичета, едната блондинка с порцеланова кожа, другата също толкова бледа – със светлокестенява коса. Поне кожата ми нямаше да изпъква.

Занесох формуляра за подпис на преподавателя, висок, оплешивяващ мъж, на чието бюро имаше табелка с името господин Мейсън. Той ме зяпна, когато прочете името ми – неособено обнадеждаваща реакция – и аз естествено станах доматеночервена. Но поне ме изпрати да седна на един празен чин в дъното на стаята, без да ме представя пред класа. Новите ми съученици определено се затрудняваха да ме зяпат, както бях зад тях, но някак се справяха. Не вдигах поглед от списъка с книги за четене, който ми бе връчил преподавателят. Беше доста пестелив: Бронте, Шекспир, Чосър, Фокнър. Вече бях изчала всичко. Което бе утешително... и отегчително. Чудех си дали майка ми би ми изпратила папката с вече разработените есета, или ще реши, че е непочтено. На фона на монотонния говор на учителя проведох наум няколко разговора с нея с различни аргументи.

Когато звънецът удари с носово избръмчаване, едно дългнесто момче с лоша кожа и черна като нефтено петно коса се наведе към мен от отсрещната редица чинове.

– Ти си Изабела Суон, нали? – изглеждаше ми твърде

ентузиизиран, типичен представител на клуба по шахмат.

– Бела – поправих го. Всички в радиус от три чина се обърнаха да ме зяпнат.

– Кой ти е следващият предмет? – попита ме той.

Наложих се да погледна в чантата.

– Ами, управление, при Джеферсън, в шеста сграда – където и да погледнеш, срещаш любопитни очи.

– Аз съм към четвърта сграда, мога да ти покажа пътя... – Определено бе свръхентузиизиран. – Аз съм Ерик – добави той.

Усмихнах се колебливо.

– Благодаря.

Облякохме си якетата и излязохме навън в дъжда, който се бе усилил. Мога да се закълна, че няколко ученици умишлено вървяха плътно зад нас, за да ни подслушват. Надявах се да не ме бе подгонила параноя.

– Тук май е много различно от Финикс, а? – попита той.

– Доста.

– Там май не вали често?

– Три-четири пъти годишно.

– Уха, не мога да си представя какво е – зачуди се той.

– Слънчево – уведомих го.

– Нямах кой знае какъв тен.

– Майка ми е наполовина албинос.

Той заразглежда лицето ми загрижено и аз въздъгнах. Явно облаците и чувството за хумор не вирееха заедно. След няколко месеца на това място щях да забравя как да използвам сарказма си.

Заобиколихме отново стола и тръгнахме към южните

сгради до гимнастическия салон. Ерик ме изпрати до самата врата въпреки наличието на ясна табела.

– Е, късмет – каза, когато хванах дръжката на вратата. – Може да се засечем в още някой предмет – звучеше изпълнен с надежда.

Усмихнах му се неопределено и влязох вътре.

Останалата част от сутринта премина по сходен начин. Учителят ми по тригонометрия, господин Варнър, когото и без това щях да намразя заради предмета, единствен ме накара да се изтъпня пред целия клас и да се представя. Заеквах, червих се и накрая, когато се връщах към мястото си, се препънах в собствените си ботуши.

След още два предмета започнах да разпознавам по някоя и друга физиономия във всеки кабинет. Все се намираше някой смелчага, който да ми се представи и да ме заразитва дали ми харесва Форкс. Опитвах се да съм дипломатична, но предимно лъжех. Поне не се наложи да ползвам картата.

По тригонометрия и испански седях до едно и също момиче, с което после тръгнахме заедно към стола за обяд. Беше съвсем дребничка, няколко сантиметра по-ниска от моите метър и шейсет и два, но гъстата ѝ тъмна, къдрава коса до голяма степен компенсираше разликата в ръста ни. Така и не ѝ запомних името, така че само се усмихвах и кимах, докато тя бърбеше за учители и предмети. Въобще не се опитвах да се включа в разговора.

Седнахме в края на една дълга маса заедно с неколцина нейни приятели, на които тя ме представи. Забравих имената им в мига, в който ми ги каза. Изглеждаха впечатлени от смелостта ѝ да ме заговори. Момчето от часа по английски, Ерик, ми помахаше от другия край на помещението.

И точно тогава, седнала на масата, опитвайки се да водя разговор със седмина любопитни непознати, ги видях за първи път.

Седяха в един ъгъл на залата, възможно най-далеко от мен. Бяха петима. Не разговаряха, нито пък се хранеха, макар пред всеки да имаше пълен поднос с храна. Нито пък ме зяпаха, както повечето останали ученици. Така че бе безопасно да ги гледам, без да се опасявам, че ще срещна чифт прекомерно заинтригувани очи. Но не това привлече и задържа вниманието ми.

Въобще не си приличаха. От трите момчета едното бе едро – с мускули като на професионален культурист, с тъмна къдрава коса. Вторият бе по-висок, по-слаб, но все пак мускулист, с тъмноруса коса. Третият бе висок, не толкова масивен, с рошава, бронзова на цвят коса. Имаше по-момчешки вид от останалите двама, които приличаха по-скоро на студенти или дори на преподаватели, отколкото на ученици.

Момичетата бяха пълната им противоположност. Високата бе изваяна като статуя. Имаше великолепна фигура като от корицата на спортно списание, посветено на бански костюми. Беше от онези момичета, които карат самочувствието на всички останали наоколо да повехне само с присъствието си. Косата ѝ бе златиста и леко се виеше до средата на гърба ѝ. Дребното момиче бе като самодива, изключително слаба, с дребни черти. Косата ѝ бе наситеночерна, късо подстригана и стърчеше във всички посоки.

И въпреки това бяха абсолютно еднакви. До един имаха тебеширенобяла кожа, по-бледа и от най-бледите ученици в този лишен от слънцето град. По-бледа от моята, албиноската. До един бяха с много тъмни очи, въ-

преки различния цвят на косата. А под тези очи лежаха тъмни сенки – с лилави оттенъци, като синини. Сякаш до един страдаха от безсъние или се възстановяваха от операция на носа. Макар че носовете им, и въобще всичките им черти, бяха напълно правилни, свършени, като изрисувани.

Но не затова не можех да откъсна очи.

Гледах ги, защото лицата им, така различни, така еднакви, бяха опустошително, нечовешки красиви. Лица, каквито не очакваш да срещнеш на живо, а само върху компютърно обработените страници на модно списание. Или пък в рисунките на някой стар майстор, специализирал се в изобразяването на ангели. Трудно бе да преценя кой от петимата бе най-красив – може би свършеното русо момиче или момчето с бронзовите коси.

Те гледаха неопределено – отчуждени един от друг, от останалите ученици, от всичко, доколкото можех да преценя. Докато ги наблюдавах, дребното момиче стана с подноса си – неотворена кутийка безалкохолно, недокоснатата ябълка – и си тръгна с бърза, грациозна походка, която бе по-подходяща за модния подиум. Гледах, смаяна, гъвката ѝ походка на танцьорка. Тя остави подноса си и се плъзна през задната врата по-бързо, отколкото смятах за възможно. Очите ми се стрелнаха към останалите четирима, които не бяха помръднали.

– Кои са тези? – попитах момичето от часа по испански, чието име бях забравила.

Когато вдигна поглед, за да види за кого говоря – макар вероятно да се бе досетила по тона ми – онзи, послабият, с по-момчешката външност, вероятно най-младият, внезапно я погледна. Задържа погледа си върху нея

за част от секундата, а после тъмните му очи трепнаха върху мен.

Бързо извърна поглед, по-бързо, отколкото аз самата бих могла, макар от смущение незабавно да бях свела очи. В този кратък поглед лицето му не изразяваше нищо – сякаш тя бе извикала името му и той бе вдигнал очи в неволна реакция, предварително решил да не отговаря.

Момичето се разкиоти смутено, свела поглед към масата, точно като мен.

– Това са Едуард и Емет Кълън, и Розали, и Джаспар Хейл. А онази, която си тръгна, е Алис Кълън. Всички живеят заедно с доктор Кълън и съпругата му – изрече тя шепнешком.

Хвърлих поглед към красивото момче, което сега вече гледаше в подноса си и чоплеше едно хлебче с дългите си бледи пръсти. Устата му се движеше изключително бързо, свършените му устни едва-едва се отваряха. Останалите трима продължаваха да гледат настрани, но бях сигурна, че тихо им говори.

Странни, необичайни имена, помислих си. Каквито са носели бабите и дядовците ни. Но може би тукашната мода бе такава – може би бяха типични за провинциалното градче имена? Най-после си спомних, че момичето до мен се казва Джесика – напълно нормално име. В класа ми по история у дома имаше две момичета със същото име.

– Много са... привлекателни – твърде съдържаният ми коментар с мъка се отрони от устата ми.

– Да! – съгласи се Джесика с ново изкикотване. – Но всички са по двойки – искам да кажа Емет и Розали, Джаспър и Алис. Освен това *живеят* заедно – гласът ѝ съдържаше типичното възмущение и укор на малкия

град, както критично отбелязах. Но ако трябваше да бъда честна, бих признала, че дори във Финикс подобно нещо щеше да предизвика клюки.

– Кои точно са от семейство Кълън? – попитах. – Няма вид да са роднини...

– А, не са. Доктор Кълън е много млад, някъде на двайсет-трийсет години. Всички са осиновени. Двамата Хейл действително са брат и сестра, близнаците – онези русите – и те също са осиновени.

– Изглеждат ми малко големи за осиновени деца.

– Вече са големи, да, Джаспър и Розали са на по осемнайсет, но живеят с госпожа Кълън, откакто са на осем. Тя им е леля или нещо такова.

– Доста благородно – да се наемат да гледат всичките тези деца, когато са били толкова малки и прочее.

– Предполагам, че е така – призна с неохота Джесика. Останах с впечатлението, че по някаква причина не харесва доктора и жена му. Като имах предвид погледите, които хвърляше на осиновените от тях деца, бих казала, че причината бе завист. – Май госпожа Кълън не може да има деца – добави тя, сякаш това по някакъв начин намаляваше добрината им.

По време на целия този разговор, очите ми отново и отново пробягваха към масата, където седеше странното семейство. Продължаваха да съзерцават стените и да не се хранят.

– Винаги ли са живели във Форкс? – попитах. Странно, че не ги бях забелязала в някое от летата, които бях прекарала тук.

– Не – отвърна тя с глас, който предполагаше, че отговорът е очевиден, дори и за новодошла като мен. – Преди две години пристигнаха от някъде в Аляска.

Усетих прилив на съжаление и на облекчение. Съжаление, защото колкото и да бяха красиви, очевидно и те не се вписваха в обстановката, останалите не ги приемаха. Облекчение, защото не бях единствената новодошла и определено не бях най-интересната.

Докато ги разглеждах, най-младият, единият от двамата Кълън, вдигна очи и срещна погледа ми, този път с очевидно любопитство в изражението. Когато побързах да отклоня поглед, ми се стори, че в очите му долавям нещо като неудовлетворено очакване.

– Как се казва онзи с червеникавокафявата коса? – попитах. Хвърлих поглед към него от ъгълчето на окото си и видях, че още ме зяпа, но не като останалите ученици – изражението му бе по-скоро разочаровано. Отново сведох поглед.

– Едуард. Страшно е готин, нали виждаш, но не си губи времето. Не излиза с никого. Явно никое от момичетата тук не е достатъчно хубаво за него. – Тя подсмъркна, очевиден случай на кисело грозде. Интересно кога ли ѝ бе отказал?

Прехапах устни, за да прикрия усмивката си. След това отново погледнах към него. Лицето му бе извърнато, но ми се стори, че бузата му е някак повдигната, сякаш и той също се усмихваше.

След още няколко минути четиримата станаха едновременно от масата. До един бяха впечатляващо грациозни – дори и едрото мускулесто момче. Направо бяха зрелищни. Онзи, който се казваше Едуард, не ме погледна повече.

Заседях се на масата с Джесика и приятелите ѝ по-дълго, отколкото бих направила, ако бях сама. Но се притеснявах да не закъснея за час още в първия си ден. Една

от новите ми познати, която услужливо ми напомни, че се казва Анджела, имаше биология Втора част като мен. Тръгнахме заедно към кабинета в пълно мълчание. И тя също бе стеснителна.

Когато влязохме в кабинета, Анджела седна до свой съученик на една от облицованите в черно лабораторни маси, пълно копие на онези, с които бях свикнала у дома. Всъщност всички маси бяха заети, освен една. До централната пътека разпознах Едуард Кълън по необичайната му коса. Седеше до единственото свободно място.

Докато вървах по пътеката между масите, за да се представя на учителя и да получа подпис върху формуляра, тайничко го наблюдавах. Когато минах покрай него, той внезапно се вкамени на стола си. Отново ме погледна, срещна погледа ми с възможно най-странното изражение – враждебно, гневно. Веднага отклоних очи шокирана и отново се изчервих. Спънах се в един паднал на пода учебник и се наложи да се хвана за ръба на една от масите. Момичето, което седеше на нея, се изкикоти.

Забелязах, че очите му бяха черни – катраненочерни.

Господин Банър подписа формуляра и ми подаде един учебник, без да се занимава с глупости като представяния и запознанства. Виждах, че ще се спогодим. Естествено, нямаше друг избор, освен да ме изпрати да седна на единственото свободно място в средата на кабинета. Седнах до *него* със сведени очи, объркана от враждебния му поглед.

Не вдигнах поглед дори като сложих учебника върху масата и се настаних на стола, но с крайчеца на окото си видях как цялата му поза се смени. Извил се бе максимално далече от мен, седнал съвсем на ръба на стола, извърнал лице, сякаш му миришех на нещо лошо. Не-

забележимо помирисах косата си. Миришеше на ягоди, аромата на любимия ми шампоан. Стори ми се достатъчно невинен като мирис. Разпуснах коси над дясното си рамо, образувайки тъмна завеса помежду ни, и се опитах да слушам учителя.

За съжаление лекцията бе на тема клетъчна анатомия, нещо, което вече бях изучавала. Въпреки това старателно си водех бележки, без нито веднъж да вдигна поглед.

Все пак не можех да се стърпя да не поглеждам от време на време през завесата на косата ми към странното момче до мен. През целия час така и не отпусна напрегатата си поза на ръба на стола, седнал колкото се може по-далече от мен. Виждах, че ръката, положена върху лявото му бедро, бе свита в юмрук, а сухожилията ѝ се бяха изопнали под бледата кожа. Юмрукът също не се отпусна през цялото време. Дългите ръкави на бялата му риза бяха навити до лактите му и предмишницата му бе учудващо стегната и мускулеста под бледата кожа. Съвсем не бе така слаб, както изглеждаше до едрия си брат.

Часът сякаш се проточи далеч повече от останалите. Дали защото учебният ден клонеше към края си, или защото чаках свитият му юмрук да се отпусне? Това така и не се случи, той продължи да седи неподвижно, сякаш изобщо не дишаше. Защо се държеше така? Това ли му бе обичайното поведение? Започнах да се чудя дали правилно съм преценила горчивината на Джесика в стола днес. Може би не бе толкова обидена, колкото бях решила.

Не можеше да има връзка с мен. Та той изобщо не ме познаваше.

Хвърлих му последен поглед и веднага съжалих. Отново ме гледаше злобно, черните му очи бяха изпълнени

с отвращение. Неволно се дръпнах, свих се в стола си и внезапно се сетих за фразата, *ако красотата можеше да убива*.

В този момент удари звънецът и цялата подскочих, а Едуард Кълън стана от стола си. Надигна се грациозно – бе много по-висок, отколкото мислех – с гръб към мен, и изчезна през вратата, преди някой друг да успее да стане от стола си.

Седях смразена на мястото си и гледах с празен поглед след него. Беше толкова гаден. Въобще не беше честно. Започнах бавно да си събирам нещата, опитвайки се да преглътна гнева, който ме изпълваше, от страх, че очите ми ще се наляят със сълзи. По някаква причина настроенятия ми са свързани директно със сълзните ми канали. Обикновено, когато се ядосвах, избухвах в плач, доста унижителна наклонност.

– Ти не си ли Изабела Суон? – попита мъжки глас.

Вдигнах очи и видях миловидно момче с бебешко изражение, което дружелюбно ми се усмихваше. Бледорусата му коса бе внимателно подредена в отделни, напелескани с гел шипове. Очевидно не смяташе, че мириша лошо.

– Бела – поправих го с усмивка.

– Аз съм Майк.

– Здравей, Майк.

– Искаш ли да ти помогна да намериш кабинета за следващия предмет?

– Всъщност тръгнала съм към гимнастическия салон. Май и сама ще го намеря.

– И на мен това ми е следващият предмет – изглеждаше въодушевен от съвпадението, което не бе чак толкова впечатляващо при толкова малко училище.

Тръгнахме заедно. Оказа се голям бърбивец – изнесе на раменете си основната част от разговора, което значително ме улесняваше. Живял в Калифорния до десетгодишна възраст, така че разбираше чувствата ми към слънцето. Оказа се, че и в курса по английски сме заедно. Беше най-дружелюбният човек този ден.

Но точно когато влизахме в салона, той попита:

– И какво, да не би да наръга Едуард Кълън с молив или нещо такова? Никога не съм го виждал да се държи така.

Цялата се свих при думите му. Значи не само аз бях забелязала. И очевидно това не *беше* обичайното поведение на Едуард Кълън. Реших да се направя на ударена.

– Това момчето, до което седях по биология ли е? – попитах невинно.

– Да – отвърна той. – Имаше вид сякаш нещо го боли.

– Не знам – отговорих. – Така и не си разменихме нито дума.

– Доста е странен. – Майк се замота край мен, вместо да тръгне към съблекалнята. – Ако аз имах късмета да седя до теб, със сигурност щях да те заговоря.

Усмихнах му се и тръгнах към вратата на женската съблекалня. Беше дружелюбен и очевидно ме харесваше, но това не бе достатъчно да премахне раздразнението ми.

Учителят по физическо, треньорът Клап, ми намери униформа, но не ме накара да се преобличам за часа. У дома се изискваха само две години физическо възпитание. Тук предметът бе задължителен през всичките четири години. Форкс буквално се оказа моят личен ад на Земята.

Трябваше да наблюдавам цели четири мача по волейбол едновременно. Припомних си колко удара бях понесла и нанесла, играейки волейбол, и започна леко да ми се гади.

Най-после удари последният звънец. Тръгнах бавно към канцеларията, за да върна формулярите. Дъждът се бе разнесъл, но вятърът бе силен и доста по-студен. Увих ръце около себе си.

Когато влязох в топлата канцелария, за малко да се обърна и да си тръгна.

Едуард Кълън стоеше на гишето пред мен. Отново разпознах разрошената му медна коса. Като че ли не долови звука от влизането ми. Стоях облегната на задната стена, изчаквайки секретарката да се освободи.

Той спореше с нея с нисък, привлекателен глас. Бързо се ориентирах в същината на спора. Опитваше се да премести часа си по биология – да смени групата от шест часа с която и да е друга група.

Просто не можех да повярвам, че прави всичко това заради мен. Трябваше да има и нещо друго, нещо, което се бе случило, преди да вляза в кабинета по биология. Онзи поглед на лицето му се е дължал на раздразнение от нещо съвсем друго. Не бе възможно този непознат така внезапно и дълбоко да ме намрази.

Вратата отново се отвори и студеният вятър внезапно нахлу в помещението, раздвижвайки хартиите по бюрото, усуквайки косите ми около лицето ми. Момичето, което влезе, само пристъпи към бюрото, постави някаква бележка в една от телените кошници и си тръгна. Но гърбът на Едуард Кълън се изопна и той бавно се обърна, за да ме изгледа с неприязън. Лицето му бе абсурдно красиво, с пронизителни, изпълнени с ненавист очи. За

секунда усетих тръпка на истински ужас, който изправи космите по ръцете ми. Погледът продължи едва секунда, но ме смрази повече от ледения вятър. Той се обърна обрратно към секретарката.

– Тогава няма значение – каза той припряно с глас като кадифе. – Разбирам, че е невъзможно. Благодаря ви за съдействието. – И той се въртна на токове, без да ме погледне повече, и изчезна през вратата.

С омекнали крака се приближих до гишето, а лицето ми за първи път бе не червено, а бяло. Подадох на секретарката разписания формуляр.

– Как мина първият ти ден, миличка? – попита ме тя с майчински тон.

– Добре – излъгах със слаб глас.

Не изглеждаше особено убедена.

Когато се върнах при пикапа, колата ми бе една от последните на паркинга. Сякаш влязох в уютно убежище. Вече я възприемах като най-сходното на дом местенце, с което разполагах в тази влажна зелена дупка. Поседях вътре известно време, гледайки празно през предното стъкло. Но скоро ми стана твърде студено и закопнях за отоплението, така че завъртях ключа и двигателят се събуди с изръмжаване. Потеглих към къщата на Чарли, като през целия път се борих със сълзите си.